

פּוֹתַחַיִן בְּדַבַּר מַלְכוּת

דבר שאינו מובן כלל וכלל!

היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש? ... דבר שאינו מובן כלל וכלל! ♦ שיחת אור ליום ועש"ק, פ' שמיני, כ"ח ניסן ה'תשנ"א – מוגה

יותר באלקות שהיא באופן נסתר. וכיון שראיית הנפלאות היא מצד דרגא נעלית יותר באלקות, "אראנו" דייקא, באים גם ה"נפלאות גדולות" ש"הוא לבדו יודע שהוא נס" בראי מוחשית לעיני בשר¹¹.

ובזה גופא – ב' סדרים: הסדר מצד מציאות העולם (כתיבת שטרות) – "נפלאות אראנו" – כן, מצד מציאות העולם (מלמטה למעלה) ה"ז "נפלאות" שלמעלה מגילוי, והתגלותם היא ע"י פעולה מיוחדת ד"אראנו". והסדר מצד התורה (לשון הכתוב) – "אראנו נפלאות" – שמלכתחילה ישנו הגילוי ("אראנו") ד"נפלאות, שלמעלה מגדרי העולם (מלמעלה למטה).

ויש בזה מה שאין בזה: ב"אראנו נפלאות" (מלמעלה למטה) – מתגלית דרגא נעלית יותר באלקות, אבל הגילוי הוא (בעיקר) מלמעלה, ולא מצד גדרי התחתון (עולם); וב"נפלאות אראנו" – ה"ז מצד גדרי התחתון, אבל לא מתגלית דרגת האלקות שלמעלה לגמרי מהעולם.

והשלימות האמיתית היא בצירוף שניהם גם יחד ("נפלאות אראנו" ו"אראנו נפלאות") – שמתגלית דרגת האלקות שלמעלה לגמרי

כלשון הכתוב⁵ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות⁶", ושניהם גם יחד.

וההסברה בזה:

"נפלאות" (כשלעצמם) – יכולים להיות גם באופן שאינם נראים בגלוי, כמארוז"ל⁶ שישנם נסים ש"אפילו בעל הנס (ועאכו"כ אחרים) אינו מכיר בניסוי, ועד"ז בנוגע ל"נפלאות" שלמעלה מ"נסים". ואדרבה: יתכן שלא יראו ה"נפלאות" מצד גודל מעלתם (למעלה מנסים) – כמ"ש⁷ נפלאות גדולות, לכן, "הוא לבדו יודע שהוא נס, אבל בעל הנס אינו מכיר בניסוי"⁸.

וההוספה ד"אראנו" – שה"נפלאות" נראים בגלוי בראי מוחשית לעיני בשר ("אראנו" כפשוטו⁹), כיון שהקב"ה מראה ה"נפלאות" (אראנו), כלומר, ראיית הנפלאות היא (לא בגלל שאינם "נפלאות גדולות" ח"ו, אלא) בגלל ההשתדלות וההתעסקות דהקב"ה בכבודו ובעצמו שבכחו וביכלתו להראות גם "נפלאות גדולות" ש"הוא לבדו יודע שהוא נס".

ויש להוסיף ע"פ הדיוק בלשון הכתוב "אראנו (נפלאות)", בלשון נסתר, ולא בלשון נוכח ("אראך")¹⁰ – שמורה על דרגא נעלית

א. בעמדנו ב"יום זכאי"¹ (בכלל, ובפרט) בנוגע להענין הכי עיקרי דהגאולה האמיתית והשלימה,

– מצד כו"כ ענינים: כללות השנה, כללות החודש וכללות השבוע, וגם היום הפרטי בחודש והיום הפרטי בשבוע, כולל ובמיוחד מצד ענינו של היום והשבוע בספירת העומר, "מצוה² למימני יומי ומצוה למימני שבועי"³ –

יש לעורר ולהזכיר ולהדגיש עוד הפעם ע"ד גמר ושלמות מעשינו ועבודתנו להבאת הגאולה האמיתית והשלימה, כדלקמן.

ב. ובהקדם הזכרת מעלת הזמן ("יום זכאי") בשייכות להגאולה, ולכל לראש – מצד כללות השנה:

דובר כמ"פ במשך השנה ע"ד הר"ת דהשנה כפי שנקבע ונקרא בפי בניי: "הי תהא שנת נפלאות אראנו" [נו"ן (ר"ת "נפלאות") לפני האל"ף (ר"ת "אראנו") – כבכתיבת זמני שטרות שצריכים לכתוב העשירות (נו"ן) לפני היחידות⁴ (אל"ף)], או "הי תהא שנת אראנו נפלאות" [אל"ף (ר"ת "אראנו") לפני הנו"ן (ר"ת "נפלאות") –

4) ראה שו"ע אה"ע סקכ"ו ס"ה ובני"כ.

5) מיכה ז, טו.

6) נדה לא, א.

7) תהלים קלו, ד.

8) פרש"י נדה שם.

9) "אין מקרא יוצא מידי פשוטו" (שבת סג, א. ושי"ן).

10) ראה זח"ב נד, סע"א: "אראך מבעי ליי".

11) להעיר מהמבואר באוה"ת (ני"ד עה"פ ע"י תפז). ובארוכה ביהל אור ס"ע

קנג ואילך) השייכות ד"אראנו נפלאות" ל"נפלאות גדולות לבדו", עיי"ש.

1) ראה תענית כט, א. ערכין יא, ב. וראה גם פרש"י עה"ת בהעלותך ט, ז.

תצא כח, ח.

2) מנחות סו, א.

3) ויש לומר, שמצד החשיבות המיוחדת ד"יומי" ו"שבועי" בנוגע לספירת העומר, נוסף הדגשה יתירה גם בכללות ענינו של היום והשבוע (מצד הבריאה). ובפרט בקביעות שנה זו שפסח חל בשבת, והתחלת ספירת העומר במוצאי שבת, שאז השבתות הן תמימות כימי בראשית (כדלקמן ס"ה), שבה מודגשת ההשפעה ההדדית שבין ימי ספ"ע וימי בראשית (כמדובר בארוכה בהתוועדות דאחשי"פ (סה"ש תנשי"א ח"א ע"י 447 ואילך)).

אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

הגאולה בפועל ממש.

והוספה יתירה – מצד ענינו של כללות
השבוע והיום בשבוע:

כללות השבוע – פרשת שמיני¹⁷, שישמו
קשור עם ענין הגאולה¹⁸. ובשבוע דפרשת
שמיני עצמו – השבוע **השלישי** דפרשת
שמיני, "חזקה" בהענין ד"שמיני".

והיום בשבוע – ערב שבת¹⁹ שבו²⁰ קורין
פרשת שמיני כולה, ובקביעות שנה זו קורין
"ויהי ביום השמיני" בפעם השמינית –
שמיני שבשמיני (גאולה שבגאולה – תכלית
השלימות בגאולה).

ד. ויש להוסיף במעלת היום – מצד
הקשר והשייכות להימים הבאים²¹:

מכ"ח ניסן באים לכ"ט ניסן – ערב ראש
חודש (איייר²²), שנקרא י"ום כיפור קטן²³ –
מעין ודוגמת ענינו של יוהכ"פ, "יום חתונתו"
(יום הכיפורים שניתנו בו לוחות אחרונות)²⁴,
ששלימותו בהגאולה העתידה שאז יהיו
הנישואין דכנסיי והקב"ה²⁵.

וממנו באים לראש חודש, מולד הלבנה
ודוגמתו בישראל (שדומין ללבנה ומנין
ללבנה²⁶) "שהם עתידים להתחדש
כמותה"²⁷, בהגאולה העתידה. ובנדו"ד שר"ח
הוא ב' ימים – באים מיום ראשון דר"ח ליום
שני דר"ח (שבו מתחיל מנין החודש²⁸), שבה
מודגש ענין הגאולה שבר"ח באופן כפול²⁹.

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו שערב
ראש חודש חל ביום השבת³⁰:

כשערב ר"ח חל בשבת – מקדימים
הענינים ד"יום כיפור קטן" (ששייכים לערב
ר"ח) להימים שלפני השבת³¹ (כיון שביום
השבת אין אומרים תחנון), וביום השבת, ערב
ר"ח ממש, ישנה עבודה של שמחה – "וביום
שמחתכם אלו השבתות"³².

ועוד ועיקר: כשערב ר"ח חל בשבת מודגש
בו ענין הגאולה גם מצד ענינו של יום השבת
– מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה
לחיי העולמים"³³.

ומיום ב' דראש חודש, א' אייר, באים
לב' אייר – יום הולדתו של אדמו"ר מהר"ש:
מקובל אצל חסידים הפתגם ע"ד מעלת
יום הולדתו בספירת "תפארת
שבתפארת"³⁴. וענין זה קשור גם עם הנהגתו
המיוחדת באופן ד"לכתחילה אריבער",
כפתגמו המפורסם³⁵: "די וועלט זאגט אז ווען
מען קען ניט אַרונטעער גייט מען אַריבער, און
איך זאָג אז מ'דאַרף לכתחילה אַריבער".

שבה מודגש במיוחד העילוי דרגל הרביעי (דהמרכבה), שקשור עם דוד (זח"א
רמח, ב. ועוד) – דוד מלכא משיחא.

(23) פרי"ח לאוי"ח סתי"ז (מהרמ"ק). שלי"ה (קכ, ב. קעט, א. ועוד). יעב"ץ
בסידורו. ועוד. וראה אוה"ת בא עי רנג. וראה גם נ"כ חאו"ח שם.

(24) תענית כו, ב ובפרש"י. שם ל, ב.

(25) שמו"ר ספטי"ו.

(26) ראה סוטה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סעי"ב ואילך.

(27) נוסח קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(28) שהרי יום א' דר"ח נמנה ליום הלי דהחודש שלפניו (שו"ע אה"ע סקכ"ו

ס"ו).

(29) ולהעיר ש"כפל" עצמו שייך לגאולה (ראה פרד"א פמ"ח. ועוד. ד"ה לך
לך תרכ"ז. תר"ל).

(30) כמודגש בהפטורת היום – "מחר חודש".

(31) להעיר מהשקו"ט בנוגע לדחיית הי"ום כיפור קטן" ליום חמישי (ראה
פרי"ח שבהערה 23). – ובה מודגשת יותר השייכות דערב ר"ח ליום זה.

(32) ספרי בעלותך יו"ד, יו"ד.

(33) תמיד בסופה.

(34) "היום יום" ב' אייר. ובכ"מ.

(35) אגיק אדמו"ר מהר"ש ח"א עי תר"ו. ועוד.

מהעולם, וביחד עם זה, נמשכת וחודרת
ונעשית מצד גדרי העולם.

ולכל לראש ובעיקר – התגלות הנפלאות
שאודותם מדובר בכתוב – "כימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות", התגלות
הנפלאות¹² דגאולה האמתית והשלימה ע"י
משיח צדקנו.

ג. ובשנה זו עצמה – נוסף עוד יותר מצד
כללות החודש והיום בחודש, כללות השבוע
והיום בשבוע:

חודש ניסן הוא "חודש של גאולה"¹³, שבו
היתה היציאה (גאולה) ממצרים ("ימי צאתך
מארץ מצרים"), ובו תהיה הגאולה העתידה
("אראנו נפלאות") כמארז"ל¹⁴ "בניסן נגאלו
ובניסן עתידין להגאל".

ובחודש ניסן עצמו – הלילה שבאמצע
ו(מחבר יום כ"ז ניסן ויום כ"ח ניסן):

כ"ז (ניסן) – אותיות "ז"ד" (ע"ד "שמן זית
זד"¹⁵), מלשון בהירות – מורה ומדגיש
הגילוי ("אראנו") ד"ניסן" (גאולה).

ויש להוסיף בנוגע למעלת מספר כ"ז – ט'
פעמים ג', היינו, שענינו של ניסן (גאולה) הוא
באופן של **שילוש משולש ד"חזקה"** ("בתלת
זימני הוי חזקה"¹⁶), ג' פעמים ג' – ג' פעמים,
ע"ד המדובר כמ"פ בנוגע לכללות השנה
(שמודגש בה ענין הגאולה), שהתחלתה
וראשיתה בג' ימים רצופים של קדושה,
שחוזרים ונשנים (בחוו"ל) ג' פעמים (ברי"ה,
בסוכות, ובשמע"צ ושמי"ת).

וכ"ח (ניסן) – אותיות "כח" – מורה
ומדגיש **החזק והתוקף** דניסן (גאולה), כולל
ובמיוחד בפשטות – (נתינת) ה"כח" להבאת

(12) "נפלאות" – גם בערך להנסים ונפלאות דיצי"מ (ראה אוה"ת נ"ך שם.
ושי"ן).

(13) שמו"ר פטי"ו, יא.

(14) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר שם.

(15) ר"פ תצוה. אמור כד, ב.

(16) ב"מ קו, ריש ע"ב. ושי"ן.

(17) בחוו"ל (המקום שבו נמצאים לעת-עתה (בזמן הגלות) רוב מנין ורוב בנין
דבני"ו), ובאה"ק – בשבוע **שמתברך** מפרשת שמיני.

(18) כמארז"ל (ערכין יג, ב) "כינור . . של ימות המשיח שמונה".

(19) להעיר, שבשיעור חומש דיום הששי מדובר אודות ד' החיות טמאות
שרומזים לד' מלכיות (גלויות) שיתבטלו בגאולה העתידה (ראה ויק"ר סוף
פרשתנו).

(20) ביום השבת – בציבור, ובערב שבת – ביחיד, שנים מקרא ואחד תרגום
(טושו"ע ואדה"ז או"ח ספרי"ה). ולהעיר, שמנהג נשיאי חב"ד להתחיל שמו"ת
(פרשה או שתים) בליל ששי ("היום יום" ד' טבת).

(21) ובהדגשה יתירה בנדו"ד מצד ימי השבוע ששבת שייך לערב שבת ("מי
סטרר בערב שבת יאכל בשבת"), והימים שלאחרי השבת שייכים לשבת, ובמילא
גם לערב שבת.

(22) ר"ת אברהם יצחק יעקב ורחל (מאו"א א, פד. ועוד) – ד' רגלי המרכבה,

מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים "עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמושיח כבר ה"י בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחר שכל מה שנעשה עד עתה, **לא הועיל**, והראי, שנמצאים עדין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניי עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: **עשו כל אשר ביכלתכם** – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – **להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש⁵² "כי עם קשה עורף הוא (למעולותא⁵³, ולכן) וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש⁵⁴.

ז. וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"⁵⁵.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהיי הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

יד"47) – "יד חזקה"⁴⁸, "יד רמה"⁴⁹, "יד הגדולה"⁵⁰ (שנאמרו בנוגע להגאולה ממצרים), וממנו באים להספירה דיום ט"ו לעומר, שרומז ושייד לשלימות הלבנה ("קיימא סיהרא באשלמותא"⁵¹), ודוגמתו בישראל שעתידים להתחדש כמותה (כנ"ל ס"ד).

ו. ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: **היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש!?! דבר שאינו מובן כלל וכלל!**

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשירות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרץ אצלם, רחמנא ליצלן, שמושיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם

(העולם סבור שכשאי אפשר ללכת מלמטה הולכים מלמעלה, ואני סבור – אומר ומורה אדמו"ר מהרי"ש – **שמלכתחילה צריך ללכת מלמעלה**).

וע"פ הסדר ד"לכתחילה אריבער" – ה"ז פועל גם **מלמפרע**, היינו, שכל הענינים דהימים שלפני"ז (החל מיום כ"ז ניסן) נעשים "מלכתחילה אריבער" ובאופן ד"תפארת שבתפארת".

ה. ומעלה נוספת – מצד ימי הספירה:

התוכן דימי הספירה, הימים שבין חג הפסח ("זמן חירותינו") לחג השבועות ("זמן מתן תורתנו"), יציאת מצרים בשביל קבלת התורה, הוא – היציאה מהגלות³⁶ אל (הגאולה, שאז תהי) השלימות דמתן-תורה³⁷, "תורה חדשה"³⁸ מאתי תצא"³⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו שפסח חל בשבת – כדאיתא במדרש⁴⁰ "שבע שבתות תמימות תהינה, אימתי הן תמימות . . . כשיבוא פסח בשבת ויתחילו לספור במוצאי שבת, שאז השבתות הן תמימות", "שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת"⁴¹, היינו, שהענין ד"תמימות" הוא בשלימות נעלית יותר⁴², **תמימות שבתמימות** – גם ענין הגאולה שבימי הספירה הוא בשלימות נעלית יותר.

ומעלה מיוחדת בהספירה הפרטית דימים אלה⁴³:

בנוגע לספירת הימים – באים מהספירה דיום **י"ב** לעומר (כ"ז ניסן), כנגד י"ב שבטים (השלימות דכלל ישראל שתהיי בהגאולה העתידה), להספירה דיום **י"ג** לעומר (כ"ח ניסן), הגימטריא ד"אחד"⁴⁴ ("ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד"), וממנו באים להספירה דיום **י"ד** לעומר (ערב ר"ח), שרומז לגי' הידות⁴⁶ ("חזקה" בענין הי"ד", "בחוזק

(44) להעיר, ש"יבא (שילה)" – ביאת משיח – בגימטריא "אחד" (שיחת אחש"פ תרצ"ט (סה"ש תרצ"ט ע' 329). נתי' בשיחת אחש"פ תשכ"ט (לקו"ש ח"י"א ע' 8).

(45) זכרי' יד, ט.

(46) ראה לקו"ת נשא כא, ב ואילך. ובכ"מ.

(47) בא יג, ג. יד. טז.

(48) שם, ט.

(49) בשלח יד, ח.

(50) שם, לא.

(51) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

(52) תשא לד, ט.

(53) ראה שמו"ר ספמ"ב. הובא בתו"א מג"א קכג, סע"ב. לקו"ת בלק סז, ד.

(54) להעיר, שהפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" הוא תשובת הקב"ה לתפלת הנביא על הגאולה (רד"ק ומצו"ד עה"פ).

(55) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(36) ש"כיל המלכיות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים כו"י (ויק"ר שבהערה 19).

937 להעיר, שבמתן-תורה (ביום החמישים לספיה"ע) מתגלה שער הנו"ן (ראה לקו"ת במדבר יו"ד, ד ואילך. ובכ"מ), ר"ת "נפלאות", ורומז לנו"ן פלאות (זח"א רסא, ריש ע"ב).

(38) וכיון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא" (זח"ב קסא, ריש ע"ב. ועוד), ה"ז פועל גם בהעולם – "השמים החדשים והארץ החדשה" (ישע"י סו, כב), ועאכ"כ החידוש בישראל (שבשבילם נברא העולם) – "כן יעמוד זרעכם ושמכם" (ישע"י שם. וראה לקו"ת סופו).

(39) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(40) פסדרי"כ פ"ח. פס"ר פ"ח. קה"ר פ"א, ג. ראב"ן ספ"ו. ראב"י"ה פסחים סתק"ו. רוקח סרצ"ה (הובא במ"כ לקה"ר שם).

(41) פרש"י מנחות סה, ריש ע"ב.

(42) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 145.

(43) להעיר, שבשיעור הרמב"ם דערב שבת לומדים דיני ספיה"ע (הלי' תמידין ומוספין ספ"ז).

לוח שבועי

שבוע דפרשת תזו"מ - אחו"ק

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
7:54	6:38	ירושלים	7:47	7:18	12:54	12:38	8:50	9:18	6:00	5:58	יום שישי, ד' אייר
7:57	6:56	תל אביב	7:48	7:18	12:54	12:38	8:50	9:18	5:58	5:57	שבת קודש, ה' אייר
7:57	6:48	חיפה	7:49	7:19	12:54	12:38	8:49	9:17	5:57	5:56	יום ראשון, ו' אייר
8:34	7:29	ניו יורק	7:50	7:20	12:53	12:38	8:48	9:16	5:56	5:55	יום שני, ז' אייר
9:54	8:40	פריז	7:51	7:21	12:53	12:38	8:47	9:16	5:55	5:54	יום שלישי, ח' אייר
9:17	8:20	לונדון	7:52	7:22	12:53	12:37	8:47	9:15	5:53	5:53	יום רביעי, ט' אייר
5:56	5:01	סידני	7:53	7:22	12:53	12:37	8:46	9:15	5:52	5:52	יום חמישי, י' אייר

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ד' אייר	ספר הפלאה. בפרקים אלו. פרק ד-ו.	נוסח ברכות התפילה וסידורן. (א) ברוך אתה... נוסח הקדיש... אחות באמצע	מלי"ת סב.
שבת ה' אייר	פרק ז-ט.	וזהו נוסח כל הברכות האמצעיות... ברכה אמצעית... שוב אינו צריך	מלי"ת רמח. רמט.
ראשון ו' אייר	פרק י-ב.	נוסח הוידוי. א-להינו וא-להי... נוסח ברכת המזון. ברוך אתה... אשיש ביני.	מ"ע ז.
שני ז' אייר	הלי נדרים. בפרקים אלו פרק א-ג.	נחלתי עדותיך וגו'. ספר זמנים והוא ספר שלישי... הלי שבת ... בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע צד.
שלישי ח' אייר	פרק ד-ו.	פרק ב.	מ"ע צד.
רביעי ט' אייר	פרק ז-ט.	פרק ג.	מלי"ת קנז.
חמישי י' אייר	פרק י-ב.	פרק ד.	מ"ע צה.
שישי י"א אייר	פרק יג. הלי נזירות בפרקים אלו פרק א-ב.	פרק ה.	מ"ע צה. צב. מלי"ת רט.

המערכת

מה היה חסר לו הרבי היה מודיע ישר כי כעת מתחיל מבצע חדש של לימוד ענייני גאולה ומשיח, שצריך לפרסם את בשורת הגאולה לכל אנשי הדור וכו' – בלי לזעוק על כך ש"עשיתי כל מה שביכולתי". מדוע היה צורך להקדים מילים כה חריפות ומאויימות לפני ההוראות בשיחות תנש"א-ב? הפתרון, כנראה, טמון באותו פסוק מספר ישעיה

כחלמיש!

למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכלימות ורוק" (שם, ו); עד כדי כך!

ומול כל אלה מודיע נביא האמת בתוקף בלתי מתפשר, בעקשנות טיפוסית של "עם קשה עורף" למעליותא: וה' **אלוקים יעזר לי על כל לא נכלמתי על כן שמתני פני כחלמיש ואדע כי לא אבוש!**

האמת איתי, אומר הנביא ישעיה, כל הבזיונות וכל החרפות לא יכולות לי, כי "על כן שמתני פני כחלמיש" – כאותה אבן אשר גם אם תטביע אותה באלף זרנוקי מים לא תוכל ליטול את יכולתה להוציא ניצוץ אש. ולכן, למרות ה"כלימות ורוק", המכות והמריטות, הוא יוצא עם הבשורה בריש גלי וביד רמה ומכריז – **ואדע כי לא אבוש!**

וכאז כן היום: לאחר כל השיחות המפורשות של הרבי, ועדיין צריכים להתפלפל ולהוכיח ולהסביר. הרבי הורה לפרסם על הנביא לכל אנשי הדור – ואירגון "כוונה פנימית" מוצא סברות להיפך. הרבי מדבר על חיים נצחיים – וקונטרסים שלמים נכתבים כדי להסביר שלא דווקא. הרבי מוציא קונטרס בית רבינו שבבבל – ועדיין יש כאלו השואלים "איפוא הרבי אמר על עצמו?"...

ולכן, היה צורך בהקדמה ובאזהרה: מגיעה כעת תקופה לא קלה. ההוראות אמנם יהיו ברורות ומפורשות, אך מי שיקיים אותם צריך לדעת שעליו להיות עקשן גדול. הוא יצטרך לא פעם לקחת את כל האחריות על עצמו, כי כל שרי האופים והטבחים יספרו שהם חלמו אחרת – והרבי זועק ומחפש את אותם מובחרים אשר יהיו מוכנים למשימה הקשה, מתוך חוסן פנימי בלתי מתפשר – **כחלמיש!**

ועשר שנים אחרי, לכל אלה אשר נתנו גום למורטים ולחיהם למכים ולא הסתרנו פניהם מכלימות ורוק, מגיע פתאום "טל של תחיה" – הכרך הלי"ט של "לקוטי שיחות". הדרך עלך לקוטי שיחות והדרך עלן. כמו חיזוק משמים מגיע "טל להחיות בו נקוקי סעיפים", ונותן חיים חדשים בעבודה היחידה של קבלת פני משיח.

ובהזדמנות זאת נישא כפים אל יושב בשמים ב"תפילת טי"ל" – איומה אשר הסעת כצאן, אנא תפק לה רצון; ותיכף ומיד ממש – חנוניך חלץ ממסגרים, זמרה ננעים וקול נרים! **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

ה' אלוקים יעזר לי על כל לא נכלמתי על כן שמתני פני כחלמיש ואדע כי לא אבוש (ישעיה נ, ז).

בימים בהם מצויינים עשר שנים לאמירת השיחה הידועה, בה מסר נשיא הדור לדור כולו את תפקיד הבאת המשיח – אין ביטוי חזק ומתאים יותר לרחשי הלב מאשר אותו פסוק בספר ישעיה. והדברים אולי מפיצים אור בהיר על "שאלת השאלות" הקשורה באותה שיחת-קודש הנוקבת ויורדת עד התהום.

ידוע לכל, כי בתקופה שלאחר אמירת שיחה זו ועד כ"ז אד"ר תשנ"ב, הודיע הרבי בצורה ברורה ומפורטת מאין כמוה – מה בדיוק **תפקיד** דורנו, מה **המצב** בו נמצאים, וכיצד יש **לבצע** את השליחות הנובעת מזמן ותפקיד נעלים אלה.

הרבי דיבר על לימוד ענייני גאולה ומשיח כ"דרך הישרה" לזרוז התגלותו, על "לחיות" עם ענייני גאולה, על כך שנמצאים כבר בימות המשיח עצמם, שצריך רק לפקוח את העיניים, שהשליחות היחידה היא לקבל פני משיח, מיהו משיח, שצריך לפרסם לכל אנשי הדור על נביא הדור והחובה לשמוע אליו, ועוד ועוד. לא נותר שום מקום לדמיון, הכל מפורש ומוגה, מוקלט ומופץ בצורה הרשמית והישרה ביותר.

לשם מה, איפוא, הייתה צריכה לבוא אותה "הקדמה" מרעשה, בדמותה של השיחה הידועה בכ"ח ניסן תנש"א. מה היה חסר לו הרבי היה מודיע ישר כי כעת מתחיל מבצע חדש של לימוד ענייני גאולה ומשיח, שצריך לפרסם את בשורת הגאולה לכל אנשי הדור וכו' – בלי לזעוק על כך ש"עשיתי כל מה שביכולתי" (ועוד להשתמש בביטוי המזעזע "להבל ולריק"), בלי לדבר על "עקשנים" ו"לטכס עצה". מדוע היה צורך להקדים מילים כה חריפות ומאויימות, לפני הגילויים הנפלאים וההוראות בשיחות תנש"א-ב?

הפתרון, כנראה, טמון באותו פסוק מספר ישעיה: אותם נבואות אמת, אותה הבטחה אלוקית על הגאולה – ואותם נסיונות.

ישעיהו הנביא בא בבשורת גאולה ונחמה לעם ישראל. ולא זו בלבד אשר "באתי ואין איש קראתי ואין עונה" (שם, ב), אלא אף נתקל בתגובות חריפות ביותר – "גוי נתתי

הפרשה החסידיית

מתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר הזקן

אדם כי יהי בעור בשרו נגע (יג, ב)

מלבד זאת שהנגעים הם רק בחיצוניות - 'עור' - הרי שגם שם, כל עוד הוא לא הגיע לכהן - אין הוא טמא. כי באמת הנגעים הם אורות עליונים מאד, רק שהם בקו הגבורות, ולכן בריבוי השתלשלות יתכן שיוצרו ענינים שליליים.

(על פי 'לקוטי תורה' פרשתנו)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

אדם כי יהי בעור בשרו נגע (יג, ב)

ענין נגע לא שייך אלא דייקא אצל מי שיש לו נשמה אך אינו מאיר בו מצד המנגד ומסתיר לאלקות, אבל מי שהולך אחר תאוות נפש הבהמית לבד ואין בו כלל בחי' נשמה - אין שייך בו נגע. וזהו "אדם כי יהי גוי" - אדם דייקא.

(מאמרי אדהאמ"צ הנחזות תקע"ד ע' טט)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

אדם כי יהי בעור בשרו (שם)

מה שנאמר 'אדם' דוקא ולא 'איש', היינו, כי שם אדם הוא מורה על ההתכללות מממה בחינות יחד אזי נקרא אדם, וההפרש בין בחינת 'איש' לבחינת 'אדם', הוא ש'איש' הוא מלשון 'אש', והרי זהו בחינת אמת - דהיינו בחינת אש והתלהבות. אבל בחינת אדם הוא בחינת התכללות שהוא תכלית השלימות יותר.

והנה ענין הנגעים הוא כי האדם משוקל חציו מים וחציו דם, בשעה שהוא זוכה לא המים רבים על הדם ולא הדם רבה על המים, ובזמן שחוטא הדם רבה על המים ונעשה מצורע. והיינו שהנגעים באים מהסתלקות חלק המים ומהתגברות חלק הדם, וזה שייך באדם דוקא [שרק בו ישנה התכללות הנ"ל].

(אור התורה' פרשתנו ע' תקטז)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

כולו הפך לבן טהור הוא (שם, יג)

מצינו שהספק הוא חמור יותר מהודאי, כי לענין הקרבן נתבאר בר' יונה בברכות, שהקרבן שהי' מביא על החטאת הי' יכול להביא בת דנקא, שהיא מעה, והאשם שהי' בא על הספק הי' צריך להיות ב' סלעים שהם מ"ח מעות, והעלה שם לפי שהמביא קרבן על החטא שעשה ודאי הנה תשובתו ודאית, ולכן די הקרבן

אפילו בת דנקא, אבל כשמביא קרבן על הספק הנה תשובתו אינה ודאית שמדמה בעצמו שלא טמא כלל. ועל דרך זה יובן בענין הנגעים - אם נתפשט הנגע בכל עור הבשר, או בודאי עשה תשובה ולכן הוא טהור, אבל נגע כגריס, שזהו רק במעט העור לכן הוא טמא, שתשובתו אינה ודאית.

(ספר המאמרים' תרכ"ט ע' רנד"ח)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

אשה כי תזריע וילדה (יב, ב)

עיקר ההולדה היא מן האשה, וכמאמר "בינה יתירה ניתנה באשה", שבה דוקא כח ההולדה לחדש דבר ויהי' בציור רמ"ח אברים גשמיים ובהתפשטות והגדלה, שכל זה הוא מכח האשה. וכמו כן יובן בתורה שבעל פה הגם שמקבלים מתורה שבכתב מכל מקום הרי זהו שמתחדש בכח עצמם דוקא, "וזהו בינה יתירה ניתנה באשה" - היינו תורה שבעל פה שנקראת 'אשה'.

(המשך תרס"ו ע' תד"ה)

כ"ק אדמו"ר מהור"י

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (יב, ג)

הסדר לאחר מתן תורה הוא: הסרת ערלת הגוף, הלשון, הלב - מעשה דיבור מחשבה. אברהם אבינו שהי' קודם מתן-תורה הרי בתחילה הכיר את בוראו - מחשבה, אח"כ פירסם אלקותו - דיבור, ואחר כך מילה - מעשה.

(היום יום' ד' חשוון)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

כיון שמשית צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת) . . ובפשטות: "תפארת" הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות . . וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

(ספר השיחות' היתנש"א ח"ב ע' 501)

במאוצר המלך

פ ר ס ו ם ר א ש ו ן

כשקרוב נמצא בסכנה...

לפנינו מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד שסבר שעליו להתמקד בסיוע הומניטרי לאומות העולם, והרבי מסביר לו מדוע עליו להתמקד בסיוע לבני ישראל דווקא:

במענה לשאלתו בנוגע תוכן מכתבי הקודם: לא הייתה כוונתי לכתוב אליו בענינים טיארטיים ובנוגע לבנ"א [= לבני אדם] בכלל - בשעה שיש ענינים אקטואלים דחופים בחייו ומהם: עובדא היא שנולד להורים בני"י [= בני ישראל] והם גדלוהו כו' ובזה נסתעייו מעוד כו"כ מבני"י, וכל מה שיש לו (הבנה, רגש, מרץ וכו') נתאפשר רק הודות להנ"ל ומזה: א) עקרון מקובל על הכל: כשקרוב נמצא בסכנה אין הזמ"ג [= הזמן גרמא] - להתעסק בעיונים פילוסופיים ולשוטט בעולם לבחון מי העם החשוב ביותר לעזרו וכו'. ב) וג"ז עקרון כנ"ל - לכל לראש צ"ל פרע"ח [= פריעת חוב] לכל אלו (האישים, הסביבה וכו') שסייעוהו להעשות אדם שיכול לעזור לזולתו - ורק לאחר"ז יש מקום לחשבון מי קודם לעזרו וכו'.

לשם מה צריכים אותנו?

- ללמוד ענייני גאולה ומשיח!

השי"ת וח"ו גזר עליו עניות, מצדיק עליו את הדין, אבל איך אפשר הדבר אשר, ח"ו, ישאר בעל חוב ולא ישלם, או שלא יקיים מוצא שפתיו אשר הבטיח לקרוביו ובני משפחתו, וגם נשואי בנותיו בכלל - הלא הבטיח להם בהיותו עשיר, אשר על פי תורה הקדושה הי' לו רשות להבטיח, ואם עתה לא יקיים הבטחתו הי' חילול השם. ויבכה במרירות עצומה על העונש הגדול, ר"ל, אשר מענישים אותו מן השמים בחטא של חילול השם, ויעורר רחמים ותחנונים לפני כ"ק רבינו הגדול, כי יעורר עליו רחמים רבים ממקור הרחמים והחסדים האמיתיים, כי ישלם החובות שלו ויקיים הבטחתו, ואח"כ מקבל עליו כל הנגזר, ח"ו, עליו בעניות. ויסיים דבריו, רבי איך דארף אפצאָהלין אלע מיינע חובות, איך דארף אפגעבין אלע קרובים און בני משפחה, דאָס וואָס איך האָב זיי מבטיח געווען, און איך דארף אויסגעבין די צוויי טעכטער ווי איך האָב מבטיח געווען [=רבי, אני צריך לשלם את כל החובות שלי, אני צריך לתת לכל הקרובים ובני המשפחה מה שהבטחתי להם, ואני צריך לתת לשתי הבנות מה שהבטחתי].

כ"ק רבינו הגדול הי' נשען על אצילי ידיו הקדושות בדביקות עצומה ושמע תחנוניו ובכיותיו. כעבור זמן נכון הרים כ"ק רבינו הגדול ראשו הקדוש ואמר בדביקות עצומה: דו זאָגסט אַלץ וואָס דו דארפסט, אויף וואָס מי דארף דייך

מאתד מגדולי החסידים של כ"ק רבינו הגדול, שהי' גביר גדול ובעל צדקה מופלג ועובד הוי', משכיל בדא"ח ולמדן מפורסם (מהראשונים בחדר א'), ובעת מן העתים, רחמנא ליצלן, אבד את כל הונו הרב ונשאר בעל חוב גדול, וגם בעת ההיא הגיע מועד נשואיהם של אחדים מקרוביו מבני משפחתו, שהבטיח להם לתת צרכיהם בנדוניה והוצאת החתונה, וגם מועד נשואי שתיים מבנותיו אשר נשתדכו כבר.

ויבוא לכ"ק רבינו הגדול וישפוך את לבבו ברוב בכי ובצער פנימי, באמרו אם יסרו

ותב כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ני"ע באחת מאיגרותיו (איגרות-קודשי' כרך ג' ע' תלח ואילך):

במענה על מכתבך, טוב הדבר שקבעת מושבך להצלחה בגשמיות ורוחניות ברמת יצחק, ויזמין לך השם יתברך פרנסתך בריוח ובמנוחה שתוכל לקבוע עתים לתורה. והפלא עליך מדוע לא עשית מאומה על דבר קביעות לימוד ברבים, ואיך אפשר הדבר, אשר מבין החמש מאות איש - כן ירבו - היושבים במקומך, לא מצאת עדיין שנים שלשה אנשים, זקנים או בינונים, אברכים, צעירים או בחורים, ללמוד עמהם דא"ח.

בשום אופן לא אוכל להאמין אשר בין קיבוץ חרדים כזה - כן ירבו - לא ימצאו כאלה אשר יראו להם מאמר חסידות, או שיחה, ובפרט אם יעוררום על זה ולא יתעוררו.

אין זה כי אם העדר עבודה ופועל, וביותר העדר הרגשת האחריות המוטלת על כל אחד מהתמימים שיחיו, יהי' מי שיחי', גם אם בינוני בידיעת הלימודים כנגלה ודא"ח וצעיר בעבודה שבלב, עליו החובה והמצוה לעשות סביבה טובה, והוא לעורר להתעניין בקביעות לימודים ברבים בהלכה ובאגדה, ובאמירת שיעורי תהלים אחר התפלה, ולימוד דברי חסידות, ובמקום שאין מי שילמוד לפניהם ילמוד בעצמו כפי יכולתו. בטח שמעת סיפור ארוך הנודע

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

למרות שלכאורה היה מצבו של הנולד טוב הרבה יותר קודם לכן, הן בגשמיות והן ברוחניות, הרי "עובר" לפני לידתו אינו נחשב בכל הפרטים לאדם חי, "לאו נפש הוא". שכן כל מה שיש לו אינו שלו אלא של אמו. ברגע הלידה הוא הופך למציאות עצמאית, שלמרות כל החסרונות, הרי עתה מה שיש לו הוא אכן שלו.

זיהו חידושה של החסידות בכלל (שלכן נתגלה העניין של "יום הולדת" דווקא על ידי החסידות) – שהאדם לא יקיים את התורה והמצוות כ"דבר נוסף על עצמותו", אלא הוא יהיה מלא בחיות ובהתלהבות אמיתיים, כך שמה שהוא עושה יהיה אכן "שלו".

כ"ק רבינו הגדול הי'
נשען על אצילי ידיו
הקדושות בדביקות
עצומה ושמע תחנוניו
ובכיותיו. כעבור זמן נכון
הרים כ"ק רבינו הגדול
ראשו הקדוש ואמר
בדביקות עצומה:
אתה אומר רק מה אתה
צריך, ועל מה צריכים
אותך אין אתה אומר

ויותר מזה הוא חידושה המיוחד של חסידות חב"ד, המדגישה את הצורך שהחיות וההתלהבות לא יבאו "מלמעלה", על ידי האמונה וה"מקיפים", אלא בעבודתו ובכוחותיו שלו, על ידי עבודה ויגיעה "בכוח עצמו".

וגם זה הוא עדיין ניצול הכוחות ה"עליונים" שבו, השכל והרגש, אבל לגבי הכוחות התחתונים שבו, נשארה עדיין האלקות כ"דבר נוסף על עצמותו". שהוא החידוש המיוחד של הדורות האחרונים, ובמיוחד של "הדור השביעי", כאשר האלקות פורצת גם מתוך התחתון ביותר שאין תחתון למטה הימנו – כאשר האלקות נמצאת בכל מקום בעולם, ולו הנידח ביותר, הן בגשמיות והן ברוחניות, והופכים אותו מקום נידח ל"מרכז" של אלקות, יהדות וחסידות, כאשר האלקות פורצת מתוך המכשירים המודרניים והחיצוניים ביותר – הוידאו והלוויין, האינטרנט ופרסומי החוצות, על כל תעלולי ופעלולי הגרפיקה והפרסומת החיצוניים

מה צריכים אותי".

הפתגם "על מה צריכים אותי" הוא מאמר המעורר את כל נפש החי בתוככי אנ"ש שיחיו, ובקרב תלמידי התמימים שיחיו, לפעול ולעשות בכל הנוגע להזקת היהדות והרצת התורה ויראת שמים בכלל, ובכל הנוגע בענייני החסידות ודרכי החסידות בפרט.

ואתה, כאחד מתלמידי התמימים שיחיו, יודע עד כמה דבר זה – אשר כל אחד ואחד מאנ"ש שיחיו ותלמידי התמימים שיחיו יעשו סביבה של אור תורה, ויטלו חלק בראש כל עבודה בענייני החזקת היהדות כל אחד במקום מגורו – נוגע לי בנפשי ממש, וזה כל היותי. וכל ידיעה מפועל טוב בהתעוררות בקביעות שיעורי לימוד, והתוועדות אנ"ש שיחיו ותלמידי התמימים שיחיו במסיבת רעים באהבה ואחוה, המה לי בשורה טובה וסמי מרפא לבריאותי החלושה, השם יתברך ימלא משאלות צמודי לבבי אנ"ש והתמימים יחיו וברכתם ברפואה שלמה בקרוב בתוך שאר חולי אחינו בני ישראל שיחיו הצריכים רפואה בגשמיות וברוחניות.

איך אפשר הדבר אשר בכל משך הזמן לא עשית מאומה. הנני מקוה כי מעתה תשים לבך על זה, ותשתדל בכל המיני השתדלות בכל האמור. והשם יתברך יהי בעורך, ויזכה אותך להאיר ולהעיר על אודות כל האמור.

למרות שעבר כבר היום הבהיר י"א ניסן, וגם חג הפסח חלף הלך לו, כולל אחרון-של-פסח וסעודת משיח אשר בו, וזה עתה עברנו גם את כ"ח בניסן, יום "השיחה הידועה", כלשונו הקדושה של הרבי שליט"א מלך המשיח, "עשו כל אשר ביכולתכם" – הרי עדיין נמצאים אנו תחת הרושם של י"א ניסן, ובפרט בהיותו התחלת שנת המאה, שבעיצומה אנו נמצאים עכשיו.

ובמיוחד כאשר כולנו, וכל אחד ואחת מאתנו, מחפשים ומבקשים מה וכיצד לעשות עכשיו כדי לפעול ולבצע סוף סוף את המשימה שהוטלה עלינו, להביא את משיח צדקנו בפועל ממש.

באחד השבועות הקודמים, בקשר לכ"ה באדר, כשמלאו מאה שנה להולדת הרבנית נ"ע, וכהכנה ליום הבהיר י"א ניסן, יום הולדת מלכנו משיחנו שליט"א, עסקנו במדור זה במשמעותו הפנימית של "יום הולדת", על פי המבואר בשיחות הקודש, ולהלן שוב בקצרה:

זאגסטו גאָר ניט [=אתה אומר רק מה אתה צריך, ועל מה צריכים אותך אין אתה אומר].

כשמוע החסיד דברי כ"ק רבינו הגדול נכנסו הדברים בעומק פנימית נקודת לבבו ויפול מלא קומתו ויתעלף. וירא ר' זלמן המשרת העומד בפתח, ויקרא לשנים מהחסידים שעמדו בחדר השני (גן עדן התחתון, בלשון החסידים) ויוציאוהו, וישפכו עליו מים ויעשו כמה סגולות עד שהעירו אותו מהתעלפותו.

כשהתעורר לא דיבר עם איש מאומה, והתחיל להתעסק בעבודה בתורה ובתפלה בחיות חדש ובמסירה ובנתינה כזו ששכח על הכל. ואם היות שלא דיבר עם שום איש, ובכל יום הי' יושב בתענית ועוסק בתורה ועבודה שבלב, הי' בשמחה גדולה, וכל עבודתו היתה בחיות רב ובעליצות הנפש.

בשבת השני' לימי שבתו בליאזנא, הנה בהתורה אשר אמר כ"ק רבינו הגדול, הזכיר ענין תהו ותיקון, דבתהו אורות מרובים וכלים מועטים, ובתיקון אורות מועטים וכלים רחבים. והעבודה היא המשכת האורות המרובים דתהו בכלים הרחבים דתיקון, והוא ע"י הברורים בענייני עולם. וזהו דכתיב לא לתהו בראה לשבת יצרה.

ביום השני בשבוע ההוא קרא כ"ק רבינו הגדול את החסיד, ויברכהו בהצלחה, ויצוהו לנסוע לביתו לעסוק במסחרו. וכעבור איזה זמן נתעשר, וישלם את החובות ויקיים את הבטחותיו, ויעש חתונת בנותיו, ויתן הרבה צדקה יותר מבתחילה.

הפתגם הקדוש שאמר כ"ק רבינו הגדול "אתה אומר רק מה שאתה צריך, ועל מה צריכים אותך אין אתה אומר" צריך להיות חקוק בלב כל אחד ואחד מאנ"ש שיחיו בכלל, ובלב כל אחד ואחד מתלמידי התמימים שיחיו בפרט, ותמיד יהי' לנגד עיניו "על מה צריכים אותי".

תכלית בריאת גוף האדם וירידת נשמתו למטה ידוע הוא לכל, כי איננה בשביל כל ענייני החומר והגשם, והדברים בזה ידועים ומפורסמים באופן שאינו דורש ביאור כלל. ואשר על כן הנה על כל אחד ואחד מאנ"ש שיחיו בכלל, ועל כל אחד ואחד מתלמידי התמימים שיחיו בפרט, עליו לעשות סביבה של תורה אור, לעורר בלימוד רבים ובחיוזוק היהדות ובקנייני המדות טובות באהבת ישראל. אשר כל זה הוא מענה ברורה על הפתגם "על

למיניהם, כאשר גם האנשים החיצוניים והנמוכים ביותר, אנחנו, הופכים להיות שלוחים ומפיצים אלקות בעולם וכו'.

ברור ופשוט שכדי לדעת
מה נדרש מאתנו בשעה
זו, עלינו ללמוד ולהגות
שוב ושוב, להעמיק
ולהתבונן ללא הרף במה
שאומר לנו הרבי שליט"א
בשנים אלו דווקא. אי-
אפשר בשום אופן
להסתפק בלימוד שיחות
ומאמרים וכו' מהשנים
הקודמות, עם כל
חשיבותם העצומה
והנפלאה, שכן חייבים
אנו לדעת מה הרבי דורש
מאתנו עכשיו, וזה לא
כתוב גם בתורתו של
הרבי מן השנים הקודמות

ולדבוק דווקא בחידושים המיוחדים של חסידות חב"ד; מספיק לי חידושו של רבינו הזקן בתורת חסידות חב"ד, ולמה זקוקים לעניין המיוחד של אדמו"ר האמצעי באופן של "רחובות הנהר"; וכן הלאה והלאה, עד העבודה הגדולה והנפלאה שעבדו החסידים בזמן כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, ועל מה ולמה לי להתעקש דווקא על אותה עבודה "חדשה", כמו "ופרצת" או עבודת השליחות וכדומה, שהרבי שליט"א דורש בשעה זו.

אין צורך לומר כיצד מתייחסים אנו למי שחושב כך. ברור לנו בוודאות גמורה שלא הקדושה היא המדברת מגרוננו.

וככה ממש הוא בענייננו אנו, בעבודה הנדרשת מאתנו בשנים אלו וברגעים אלו במיוחד. אסור לנו להסתפק בעבודה הנפלאה שנאמרה לנו בשנים הקודמות, על כל מעלותיה. נמצאים אנו בתקופה חדשה, תקופה של "יום הולדת", הדורשת מאתנו עבודה בכוח עצמו במובן שלא היינו רגילים אליו עד השנים האחרונות.

בתקופה זו, שהחלה במיוחד בכ"ב שבת תשמ"ח, ישנן הוראות מיוחדות ודרשות מיוחדות. מי שמנסה להתחמק מהן, בהצביעו על גודל המעלה הנפלאה של כל מה שהיה בשנים הקודמות – גם אם הוא "צועק" בכל מאודו ובאמת "רבי", "התקשרות", "שליחות", "עצם" וכו' וכו' – הרי הוא מחטיא את המטרה, בידעין או בלא יודעין.

ג לפני ה"לידה", לפני התקופה החדשה, לפני שנדרשה העבודה החדשה, היה כל זה יציב ונכון וקיים וישר ונאמן. היום זה לא נהיה פחות ח"ו, אלא שעתה נדרש מאתנו אופן חדש בעבודת ה'.

ה"נקודה" הייתה תמיד ונשארה לעד ולעולמי עולמים אחת ויחידה: לעשות לו יתברך דירה בתחוננים, להביא את האלקות לכל מקום ולכל פינה, כדי להגיע למטרה הסופית של "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר".

אבל באופן העבודה היו שינויים גדולים: אצל הבעש"ט הייתה ההדגשה בעיקר על התעוררות הלב ועבודה שלמעלה מטעם ודעת. אצל רבינו הזקן הודגש במיוחד לימוד חסידות חב"ד וההתבוננות בגדולת ה'. אדמו"ר האמצעי הדגיש במיוחד את "רחובות הנהר", הלימוד וההתבוננות וההפצה בהרחבה ובהעמקה גדולה. כך הלאה, עד שאצל אדמו"ר מהוריי"צ נדרשה בעיקר מסירות נפש, ואצל הרבי שליט"א, עד השנים האחרונות, הייתה העבודה העיקרית הפצת

היהדות והמעיינות, עבודת השליחות.

אלא שבשנים האחרונות החל הרבי מדבר על עבודה מיוחדת שדווקא היא הנדרשת בשעה זו, "הדבר היחיד שנתר בעבודת השליחות",

– זאת, כמובן, מבלי להמעיט ומבלי להפחית ח"ו בעבודות הקודמות. כשם שהבעש"ט לא בא להמעיט ח"ו בחשיבות קיום התורה והמצוות שהיו קודם, ורבינו הזקן לא בא להפחית ח"ו בדרך הבעש"ט, אלא שבזמן מסויים זה נדרשת עבודה מיוחדת המתאימה לזמן זה, שהיא, ורק היא, ה"שער" לכל עבודת ה' ולהתקשרות עם ה' עכשיו.

כשיוצאים מתוך הנחה ברורה זו, שאינה ח"ו המצאה של מישהו אלא היא נאמרת (לא ברמז אלא) במפורש על ידי הרבי שליט"א בשיחותיו הקדושות (בין השאר במיוחד בשיחת כ"ב שבת תשנ"ב), אזי ברור ופשוט שכדי לדעת מה נדרש מאתנו בשעה זו, עלינו ללמוד ולהגות שוב ושוב, להעמיק ולהתבונן ללא הרף במה שאומר לנו הרבי שליט"א בשנים אלו דווקא. אי-אפשר בשום אופן להסתפק בלימוד שיחות ומאמרים וכו' מהשנים הקודמות, עם כל חשיבותם העצומה והנפלאה, שכן חייבים אנו לדעת מה הרבי דורש מאתנו עכשיו, וזה לא כתוב גם בתורתו של הרבי שליט"א מן השנים הקודמות.

לכן מוכרח דווקא לימוד השיחות מהשנים האחרונות, ובמיוחד ב'דבר מלכות' מהשנה האחרונה לעת עתה.

כשהרבי שליט"א מדבר, ב'דבר מלכות' המפורסם של שבוע זה, בשיחת שבת פרשת תזריע ומצורע תנש"א, אודות "הדרך הישרה – הקלה והמהירה מכל דרכי התורה –

להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממשי", שהיא "לימוד ענייני גאולה ומשיח בתורה . . ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו", הרי אם כי נכון אמנם שהכוונה היא גם לכל ענייני הגאולה והמשיח הנמצאים בתורתו של הרבי, אבל ברור ופשוט שעיקר ההדגשה היא דווקא על השיחות של השנים האחרונות, שבהם דווקא אפשר לראות ולהתבונן מה אומר לנו הרבי מה נדרש מאתנו בשעה זו. וכידוע שכאשר רצו באותה תקופה הי"ועד להפצת שיחות" להדפיס קובץ שיחות בענייני גאולה ומשיח בהתאם להוראה זו, הורה להם הרבי להמתין ולהכניס בקובץ זה שיחות מן הזמן האחרון דווקא.

ומכיוון שהיצר-הרע עושה הכל להסיח את הדעת ממה שנדרש בשעה זו, הוא משקיע

כ ל זה אמת ויציב ונכון, אבל אסור לעצור כאן ולא להמשיך הלאה, למובן של "יום הולדת" השייך במיוחד לזמננו זה, לתקופה המיוחדת בה אנו נמצאים כיום,

– כשם שאי-אפשר להסתפק בחידושו של מורנו הבעש"ט, וצריך להמשיך את עניינו של "יום ההולדת" בחידושו של רבינו הזקן בתורת חסידות חב"ד. וגם בזה אי-אפשר להסתפק, וצריך להמשיך ו"ללכת" ("מיטייין") עם רבותינו נשיאינו בחידוש המיוחד של כל אחד מהם בזמנו ובעניינו.

מי שינסה לטעון:

די לי בחידושים הגדולים של כל מה שהיה עד היום – הלוואי ואעשה את זאת כראוי, ומה לי "לטפס" ("אריינקריכן") לעבודה חדשה נוספת, להיכנס לשם כך לעימותים עם הקרובים ביותר ו"להרגיז" רבים שהדבר אינו מוצא חן בעיניהם,

– ולמשל: די לי בכל העבודה הנפלאה של הבעש"ט בחסידות הכללית, ולמה להתעקש

עתי על מה שנדרש במיוחד עתה, על העבודה המיוחדת "להביא לימות המשיח", שהיום דווקא היא-היא "שער" לכל העניינים.

כשאנו מבקשים ומחפשים באמת לדעת מה מוטל עלינו כהיום הזה, והרבי אומר במפורש כי ישנה לכך דרך שהיא "הקלה והמהירה מבין דרכי התורה". ויודעים אנו שכשהרבי אומר משהו הרי הוא עומד מאחורי

אחרי שיודעים מה נדרש,
ליישם את מה הכתוב שם
בקשר למה שצריך
להכריז ולפרסם לכל
אנשי הדור. כאשר כל
אחד מאתנו שואל את
עצמו היום "לשם מה
צריכים אותי" –
התשובה לא יכולה להיות
אותה תשובה כמו לפני
שנים רבות, אם כי
בכללות המטרה הנכספת
אחת היא. היום "צריכים
אותי" לכל לראש בשביל
מה שנדרש היום

דבריו והוא אחראי לאמיתתה של כל מילה וכל פסיק – הרי אפילו אם לא נחשוב על כך שאלו הם דברים של רבי, של "משה רבינו", "נשיא הדור", "נשמה כללית", "ממוצע המחבר", נביא, המלך המשיח וכו', אלא אפילו אם נסתכל על הרבי במבט המגושם ביותר, כאדם נבון ואחראי לכל מילה שהוא אומר, גם אז צריכות מילים אלו לזעזע אותנו כליל, ולדרוש מאתנו בכל תוקף: הנה, אמרו לכם ויודעים אתם ברור מה לעשות. עשו כל אשר ביכולתכם. "בשביל מה צריכים אותי!"

וכדברי הרבי (שכולם יודעים כי הם דברי הרבי, ואין על זה שום ויכוח, ובכל זאת ראו נא ראו עד כמה מתנכל לכך ה"קלוגניקער" המתעטף באיצטלא של משי בתואנות שונות ומשונות) שזו הדרך הקלה והמהירה ביותר להביא את התגלות מלכנו משיחנו שליטי"א לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לפרסם לכל אנשי הדור שיחנו שופט ויועץ ונביא; את השיחה משבוע זה, שבת פרשת תזריע ומצורע תנשי"א, אודות משיח הנמצא בזמן הגלות, וכיצד "כל אחד היה דורש (=בעצמו) אחר שמו" שהוא משיח, "ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם", "ואף אנו נאמר בנוגע לנשיא דורנו", ואודות הדרך הישרה למהר את ביאתו כני"ל ועוד ועוד.

כך קורה שלומדים אפילו ענייני גאולה ומשיח בתורתו של הרבי שליטי"א, ולא יודעים בכלל על מה מדובר כאן!

ואולי זהו גם הפירוש בדברי הרבי בשיחת ב' ניסן הנ"ל שהכפתורים כבר מצוחצחים וכל צחצוח יתר עלול אף לקלקל – שלכאורה, מה שיך לומר בנמשל שצחצוח נוסף יקלקל, והרי כל פעולה נוספת בתורה ומצוות היא רק מועילה וממהרת את הגאולה? ואולי הפירוש בזה הוא שכאשר אומרים לנו שכבר צחצחו את הכפתורים והעבודה עכשיו היא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, הרי אם מישהו מתעקש להמשיך עם העבודה הקודמת, "צחצוח הכפתורים", ולא עם מה שנדרש עכשיו, הרי בכך עלולים אפילו לקלקל...

ושוב ושוב לחזור ולהבהיר: על כל אחד מאתנו להחליט באופן של "קביעות בנפש", "ייעבור עלי מה" ואת ה'דבר מלכות' השבועי כולו, מתחילתו עד סופו, עם כל ההערות וכל הפרטים, אלמד ואחזור ואשנן בפועל ממש. הן לעצמי והן עם אחרים, בחברותות ובכל האופנים. ובמיוחד בשיעורים ברבים (ההוראה המיוחדת ב'דבר מלכות' השבועי), להשתדל שיהיו כמה שיותר שיעורים ב'דבר מלכות', שדבר זה קודם לכל שיעור אחר, עם כל החשיבות והנחיצות כמובן בשיעורים נוספים בכל חלקי התורה. ללמוד את ה'דבר מלכות', להתבונן בו, להשתדל "לחיות" עמו ו"להחיות בהם נפש כל חי".

וכמובן, אחרי שיודעים מה נדרש, ליישם את מה הכתוב שם בקשר למה שצריך "להכריז ולפרסם" לכל אנשי הדור.

כאשר כל אחד מאתנו שואל את עצמו היום "לשם מה צריכים אותי" – התשובה לא יכולה להיות אותה תשובה כמו לפני שנים רבות, אם כי בכללות המטרה הנכספת אחת היא. היום "צריכים אותי" במיוחד ולכל לראש בשביל מה שנדרש היום.

– וכמובן ופשוט, וכני"ל, שאין זה ממעט כלל וכלל את העשייה במה שנדרש גם פעם, ואדרבה, דווקא על ידי זה מתווספת חיות והתלהבות ועשייה מוגברת גם בדברים האמיתיים והנצחיים שהיו בשנים הקודמות. ובכל זאת, כאמור, ההדגשה צריכה להיות

כל מאמץ בתירוצים שונים ומשונים למה דווקא לא ללמוד שיחות אלו: זה ארוך מדי, קשה מדי, נדמה שהסתום רב על הגלוי, "אין לי שום דבר נגד זה, אבל עדיין לא הגעתי לזה" (כשם שיש הטוענים שאין להם שום דבר נגד לימוד החסידות, אבל יש להם הרבה דברים ללמוד לפני כן...). ומי מדבר על אלו ש"דף השער" אינו מוצא הן בעיניהם (מי מעכב בידם ללמוד מתוך הספרים, ספר השיחות או "התועודיות"?), וכיוצא בזה טענות שונות ומשונות.

לכאורה זהו דבר כה פשוט וברור שאין עליו שום "ויכוח", ו"גם הצדוקים מודים בו". הרי כולם מאמינים ויודעים שאלו הם שיחות קודש מהרבי שליטי"א, וכולם יודעים מה שהרבי אומר שבדברים האחרונים ששמענו לעת עתה, שם הרבי הבהיר את הכל ("האָט דער רבי אַלץ באַוואַנט") ורמז את הכל, "כל התשובות לכל השאלות הנני מחפש ומוצא בשיחות דזמן האחרון", "והלוואי היו מדקדקים אנשי" ובפרט התמימים במאמרים וגם בהשיחות דשנת תשי"י והשנה שקדמה לה" וכו' וכו'.

ובכל זאת, עד כמה צריך לדבר ולכתוב ולהרעיש ולהסביר שוב ושוב על כך, ואחרי הכל עדיין פוגשים גם כאלו שלמדו ולומדים כמה וכמה ענייני גאולה ומשיח ואפילו כמה וכמה פעמים במשך השבוע, אבל לא למדו את ה'דבר מלכות' השבועי (ולפעמים הם טוענים בתמימות: "הרבי אמר ללמוד ענייני גאולה ומשיח ולא הדגיש שדווקא דבר מלכות"...). אפילו כשעושים כל מיני מבצעים של לימוד ענייני גאולה ומשיח, עם הכוונות הטובות ביותר, קורה, ולדאבונו לא אחת ולא שתיים, שלומדים וחוזרים ונבחנים שם על כל השיחות והמאמרים מכל השנים, ורק לא על ה'דבר מלכות'! ושוב, עם כל סוגי הטענות – ארוך וקשה ולא מספיק מובן וכבר למדו זאת כמה פעמים וכו' וכו' "ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת – עד מתי תסתיר"...

עדיין אפשר לפגוש לדאבונו גם בחורי ישיבה, ולא אחד ולא שנים, שבכלל לא למדו (ולפחות לא במשך השנה האחרונה) את שיחת ב' ניסן תשמ"ח למשל, ונדמה להם שכל הדיבורים על הצורך וההכרח בהכרזת "יחי המלך המשיח" הם המצאה של מישהו ח"ו ו"הוצאת דברים מהקשרם". אפשר עוד, ולא כל-כך בקושי, למצוא כאלו שלא שמעו אף פעם על הדברים המופלאים שהרבי אומר שם, שכל מה שהוא מרעיש אודות "עד מתי" הוא בגלל שדרושה הכרזת "יחי המלך"; שלא למדו את שיחת שבת פרשת שופטים על הנבואה ועל הזכות והאחריות המוטלת

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

אגרת תנחומין

משתתפים אנו בצערם וכאבם הכבד של מארי דאתרא וחברי הבד"צ דשכונת
קראון הייטס "כאן צווה ה' את הברכה", "אבירים שבאבירים"

הרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' **אברהם שליט"א** **אזדאבא**

על פטירת אחיו ע"ה

והרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' **יוסף אברהם הלוי שליט"א** **העלער**

על פטירת אמו ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ומעתה ועד עולם אך טוב וחסד ימצאוכם תמיד כל הימים
ותיכף ומיד ממש נזכה לקיום הייעוד "ובלע המוות לנצח"
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
תיכף ומי"ד ממ"ש ונכריז לפניו:
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד הקהל דשכונת קראון הייטס

"כאן ציוה ה' את הברכה"

אגרתא דנחמתא

בצער רב וביגון קודר הננו להביע את תנחומינו הכנים בשם כל תושבי שכונתנו לכב' מעלת הרבנים החשובים מארי דאתרא וחברי הבית דין צדק דשכונת "כאן צוה ה' את הברכה", "אבירים שבאבירים"

הרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' **אברהם שליט"א** **אזדאבא**

על פטירת **אחיו** ע"ה

והרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' **יוסף אברהם הלוי שליט"א** **העלער**

על פטירת **אמו** ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ויהי רצון שמעתה ועד עולם לא יוסיפו לדאבה עוד, ואך טוב וחסד ימצאום תמיד כל הימים, ותיכף מיד ממש נזכה להתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ "והוא יגאלנו"

מיכאל חזן

ראובן עלברג

חנינא משולם הכהן שפערלין

אברהם ווסרמן

לייביש נאש

מנחם פרידפרטיג